

Επανεκκίνηση στη ζωντανή πίστη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Σήμερα, άδελφοί μου, θά έπρεπε κυριολεκτικά νά έορτάζουμε τή μαρτυρική Όρθοδοξία τής θείας ένανθρωπήσεως καί τών ιερών είκόνων. Ταλαιπωρήθηκε τόν 8^ο καί τόν 9^ο αιώνα σέ όλο τό Βυζάντιο, καί κατάφερε νά άναπνεύσει γιά λίγο τό 787 μ.Χ. καί όριστικά τό 843 μ.Χ. Εΐναι μιά πολύ μεγάλη ιστορία πού κράτησε 100 χρόνια καί έφθειρε τήν αύτοκρατορία, δείχνοντας πολλά ιστορικά προβλήματα.

- Γράφει ο [Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ.Δημήτριος](#)

Στήν ένδημουσα Σύνοδο τοϋ Μαρτίου 843 μ.Χ. έγινε μιά διακήρυξη τής όρθόδοξης πίστης τών προηγούμενων καί ειδικά τής έβδομης Οίκουμενικής Συνόδου, καί καθιερώθηκε ως επίσημη θρησκευτική παραδοχή τής αύτοκρατορίας

. Ἐμεῖς, σήμερα, ἀπό ὅλη αὐτή τήν ἱστορία θά κρατήσουμε κάτι σπουδαῖο: **σέ ὅλο τό σῶμα τῆς αὐτοκρατορίας ὑπῆρχε ζῶσα ἐκκλησιαστική καί θεολογική συνείδηση**, σέ αὐτοκράτορες καί σέ ἀπλούς ἀνθρώπους, σέ κληρικούς ὅλων τῶν βαθμίδων καί σέ μοναχοὺς. Παρ' ὅλες τίς μακρές ἱστορικές ταλαιπωρίες, οἱ ἄνθρωποι τότε διατηροῦσαν πολλά ἀντισώματα ἀγιοσύνης καί ὁμολογίας. Πολλοί θυσιάστηκαν, ὅμως ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔμειναν ἀκέραιες. **Καί ὑπῆρχαν κορυφαῖοι ἅγιοι θεολόγοι, μέ μόρφωση καί θεοφώτιστη ἐμπειρία**, πού ἀποτύπωναν σέ διδασκαλία αὐτό πού καθιερώθηκε Ἀγιοσυνοδικά.

Μὴν μᾶς παραξενεύει αὐτό. Ὅσο ἀπλωνόταν ὁ Χριστιανισμός, ἀφομοιωνόταν ἀπὸ τίς ἀνθρώπι-νες συνειδήσεις. Ἄν αὐτό γινόταν σέ κάποιους δίχως φωτισμό Θεοῦ καί δίχως ἐκκλησιαστική ὑπακοή, δημιουργοῦσαν προβλήματα καί αἵρέσεις. Γιὰ παράδειγμα —παρόλο πού ὁ ἀπ. Παῦλος ἦταν ἀπόστολος— χρειάστηκε νά ἀντιμετωπίσει ἀνάλογα ρεύματα στήν ἐποχὴ του καί, γιὰ νά τὰ διορθώσει, ἔγραψε τίς ἐπιστολές του πρὸς Ρωμαίους, πρὸς Κορινθίους καί πρὸς Γαλάτας.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἀνέπνευσε ἐλεύθερα τὴν ὀρθοδοξία, μετὰ ἀπὸ 100 χρόνια ταλαιπωρίας, καί αὐτό ἔγινε μέ ἐκείνη τὴν ἀγία ἐνδημοῦσα Σύνοδο στὶς 11 Μαρτίου 843, γι' αὐτό καθιερώθηκε κάθε Σαρακοστή, τὴν 1^η Κυριακὴ, νά τιμοῦμε τὴν Ὀρθοδοξία. Καί νά θυμόμαστε τὴ σημασία της γιὰ τὴν ἐκκλησιαστική μας ταυτότητα καί ἐνότητα καί σωτηρία.

Δέν ξεύρω ὅμως, ἂν ταιριάζει σήμερα ἐορτασμός ἢ μᾶλλον θρῆνος γιὰ τὰ πολλά βάσανα. Τό ἓνα φρικτὸ βάσανο, μᾶς ἦρθε σέ μέρες κοσμικῆς διάχυσης. Μὲ τόσους νεκρούς, μέ τόσους τραυματίες, μέ τόσον πόνο, μέ τόσην ἀπελπισία. **Προσευχόμαστε γι' αὐτούς πού ἔφυγαν καί γι' αὐτούς πού μένουν. Εὐλογοῦμε τὰ τέσσερα παιδιά καί ὅλους ἐκείνους πού ἄφησαν στήν ἄκρη τό δικό τους γλιτωμό** καί κύτταξαν (=ἐστίασαν τὴν προσοχή τους στὸν ἄλλο, τό συνεπιβάτη τους) πρῶτα νά σπάσουν τὰ παράθυρα καί νά ἐλευθερώσουν τόσους ἄλλους. **Θαυμάζουμε καί ὅσους προσέτρεξαν, τὴν ΕΜΑΚ** (στρατιῶτες, πυροσβέστες, ἐθελοντές), τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς αἰμοδότες, τοὺς νοσοκομειακοὺς, ὅλους. Ὁ Θεός νά ἀναπαύσει τοὺς ἀπελθόντες καί νά τοὺς ἀντιχαρίσει τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Θεός ἅς παρηγορεῖ τοὺς οἰκείους καί ὅλους μας.

Ὅμως, αὐτός ὁ πόνος μᾶς ὠριμάζει νά δοῦμε καί κάτι ἄλλο, πού εἶναι μιά παλιά τραγωδία, ὅλων μας. Ἡ ἐποχὴ μας ἔχει πολλά σπουδαῖα καί πολλά κρίσιμα. Σάν ὁδοστρωτήρας “ἡ κοσμικὴ ἀλλοτρίωση” ἱσοπεδώνει κάθε ὄψη τῆς ζωῆς, δημόσια-ἀτομική-κοινωνική. Ὡραιοποιοῦνται κάθε λογῆς “ἀτομικά δικαιώματα”, καί ὅμως ἐπιβάλλεται “ὁ πολιτισμός τῶν ἐλεγχόμενων ἀριθμῶν”.

Τεράστια ή πρόοδος στίς ανθρωπιστικές έπιστήμες καί στίς κοινωνικές μέριμνες.Όμως “άκυρώνεται” από τήν ψυχική πανδημία τοῦ ατομισμού, τοῦ κέρδους, τῆς άπαξίωσης τῶν άλλων, τοῦ άγχους, τῆς άπελπισίας. Έχουμε “άποθέωση τῆς φθοράς”,πού όδηγεῖ μαζικά σέ “ψυχικό θάνατο”.

Καί τί γίνεται μέ τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ; Τήν λιγοστέψαμε σέ ελάχιστες θρησκευτικές συνήθειες! Ένα σταυροκόπημα καί ένα “Πάτερ ήμῶν”, άν τό θυμόμαστε κι αυτό! Μιά εἰκόνα, ένα κομποσχοινάκι φυλαχτό! Σύντομος έκκλησιασμός, σέ γιορτές! Μιά μεταλαβιά τό χρόνο, χωρίς λαχτάρα καί φόβο Θεοῦ! Ένας Άγιασμός, “γιά τό καλό”!

Αυτό δείχνουμε στά παιδιά μας: **θρησκευτική μειοδοσία, χωρίς έκκλησιαστική συναίσθηση καί ένθουσιασμό.** Οὔτε έμεῖς τό ζοῦμε οὔτε μπορούμε νά μεταδώσουμε τήν άγάπη γιά τό Θεό καί Σωτήρα μας (σάν τόν όμορφότερο στόχο τῆς άτομικῆς καί κοινωνικῆς παρουσίας μας).

Μιά ματιά στό μεγάλο κοσμογυριστή τῆς Καινῆς Διαθήκης,στόν άπόστολο Παῦλο, καί στήν ιστορία τοῦ προστάτη Αγίου μας, θά μάς πείσει ότι “θέλουμε δουλειά”!

Λίγη δουλειά πρώτα μέσα μας: έπανεκκίνηση στή ζωντανή πίστη.

Καί φιλότιμη συνέχεια:**μέ τό βλέμμα στό λατρεόμενο Χριστό, νά μήν εἶναι ή καθημερινή μας ζωή αντίθετη μέ τόν έκκλησιασμό.**Έτσι προχωροῦσε ή Όρθοδοξία πού γιορτάζουμε σήμερα.

Όπως έξηγοῦσε ό άγιος Παΐσιος: «Γιά νά πᾶμε κοντά στό Χριστό, πρέπει νά συγγενέψουμε μαζί Του... Παράδεισος εἶναι άγάπη, έρως, παλαβομάρα. Μακάρι νά μάς άξιώσει ό Θεός τῆς θείας αὐτῆς παλαβομάρας».Αυτήν τήν πίστη καί τή σχέση μέ τό Χριστό σᾶς εὔχομαι μέ όλη μου τήν ψυχή.